

Ми вирощуємо драконів. Драконів, які мерехтять, заморожують і освітлюють небо вогнем.

Сидимо по-турецьки навколо драконово-фруктового дерева, спостерігаємо і чекаємо. Дракони повсідалися нам на плечі й обвили хвостами наші шиї. Їхні діамантові очі виблискують. Дракончики легенько випускають свої кігтики. Потріскують іскри. А гарячий димний подих зігриває наші серця. Ми всі чекаємо на ту мить, коли червоний стиглий драконів фрукт почне сяяти. Коли він упаде з яскравого пагінця. Коли новий манюній дракончик буде готовий виплутися. Нам усім цікаво, що то буде за дракон.

Чи буде він сяяти і мерехтїти, як Блимко, виблискуючи всіма кольорами, від червоного до бірюзового? Чи вкриє нас снігом, як Крижинка, і ми дзенькатимемо, наче заморожений ксилофон? Чи, може, зникне з очей, як Хитрун, наш майстер камуфляжу? Або випромінюватиме золоте сяйво, як Світлик?

Хтозна. Може, він буде здатен на все це одразу – і навіть на щось більше? Та одне я знаю точно. Закладаюся, що, слухаючи мою розповідь,

ви теж хочете дракона, правда? Власного дракона. Ну звісно ж, ви хочете.

Та спершу я маю вам дещо розповісти. Тож слухайте уважно, бо ви ж ще не знаєте всієї історії. А коли дізнаєтеся, то, мабуть, уже не надто поспішатимете заводити дракона.

І річ не в безладі, полум'ї, слідах від кігтів чи у тліючих іскрах. І навіть не в піротехнічних какуленцях. Дещо вас справді може спустошити.

Одного дня доведеться відпустити свого дракона – і це, друзі, найтяжче.

1

Зоряне мерехтіння Блимка

Спершу я помітив, що Блимка десь подівся. Приемне сяйво його маленького тіла зникло. Я заснув разом з ним під боком, як і завжди. А потім прокинувся й тремтів: бракувало його теплого дихання в мене на грудях.

Я потер очі, проганяючи сон, і пригадав, щоби мені наснилося. Я вже бачив це сновидіння, і якби був котом, то замуркав би від задоволення. Уривки сну промайнули в моїй голові. Зелене світло в небі. Величезна гора. Кам'яниста земля внизу. А тоді все зникло.

Усівшись на ліжку, я помітив Блимка. Він примостився на підвіконні. Місяць і зорі сяяли

так яскраво, що здавалося, настав ранок. Я вивстався з ліжка і розсунув штори, відчуваючи потік холодного нічного повітря з прочиненого вікна. Блимко вилетів назовні, сів на виступ за вікном і підняв голову. Випустив струмінь іскор, що зашипіли на холоді. Якусь мить у повітрі залишався круглий слід, схожий на сяйво від бенгальського вогню в Ніч феєрверків. У середині кільця світилася Полярна зірка. То вже був не перший раз, коли я помічав, що Блимко вдивляється у вікно, та тепер це траплялось усе частіше. Я побачив, як сяйво іскор блякне, а тоді простягнув руку й торкнувся його спинки. Під моїми пальцями прокотилася хвилька золотого мерехтіння, і луска дракончика змінила колір.

Визирнувши з вікна, я уявив, як Тед, Кет і Кай затишно сплять разом зі своїми драконами. Не міг стримати усмішки. Разом ми були супергеройською командою, з драконами нам усе було до снаги.

А тоді в мою уявну картинку ввірвався Ліам, наш воріженько: він тупав ногами і все зіпсував,

нагадуючи мені, що не все так просто в цьому світі.

Так сталося, що на початку літа Ліам заліз у сад мого дідуся і добув собі дракона. Підступно, знаю-знаю! Та це ще не все: його дракон збільшує речі подихом – і то дуже швидко! Спершу Ліам суперзбільшив свій соняшник, намагаючись перемогти у шкільному конкурсі, а тоді хутко перейшов до суперзбільшення драконового фрукта. Дракон, що вилупився з гігантського плоду, спершу був як індичка, та за десять хвилин виріс завбільшки з тиранозавра.

Це однозначно був екземпляр, з яким вам не схотілося би подрімати! На щастя, мій дракончик, блимаючи, наче маяк, заманив Тиранодракона в небо, і той полетів, як ми сподіваємося, у напрямку свого дому. Хоча, де саме цей драконячий дім, ми досі не знали.

У моїй голові постійно крутилися думки, як би нам довідатися, де ж той їхній дім, а ще я дуже хотів знати, що ще може вигадати Ліам разом зі своїм драконом, який завиграшки вирощував з гарбузів карети Попелюшки.

Я вже хотів було зачинити вікно, коли скрипнули й відчинилися двері до моєї спальні. Тож я вхопив і потягнув штору, сподіваючись, що Блимко сховається за нею і його ніхто не побачить. Я постійно був на сторожі, щоб мама і тато не побачили дракона, особливо цими днями. Мама балансує між роботою ветеринарки, бездомними тваринами і моєю сестрою Лоллі, наче восьминіг із серйозними цирковими навичками, а тато, начепивши навушники, зазвичай ховається у своїй музичній бульбашці. Та навіть вони почали дещо помічати. Неможливо приховати чи спихнути на kota стільки опіків і подряпин.

У дверях з'явилася маленька розпатлана голівка, і я видихнув із полегшенням.

– Що це ти робиш, Лоллі? – прошепотів я. – Ти мала би спати. Завтра великий день.

Лоллі вишкірилась.

– А я встала.

Я глянув на годинник, що стояв біля ліжка. Третя ночі. Офіційно – це вже її день народження, але сумнівався, що мама з татом оцінять

такий ранній початок святкування. Я похитав головою.

– Ще не час, Лоллі. Ще дуже рано.

Вона набурмосилася, але незадоволений вираз обличчя швидко зник, коли штора почала випинатися і Блимко знайшов місце, де можна було вилізти.

Дракон підлетів і почав намотувати кола над головою сестрички, випускаючи маленькі клубочки диму. Лоллі реготала від задоволення, а її очі сяяли так само яскраво, як у дідуся. Я не міг стримати усмішки. Особливо коли пригадав свій секрет. Знаєте, ще з того часу, коли вона намагалася виростити дракона з ананаса і в процесі перетворила вітальню на болото, я зрозумів, що понад усе Лоллі хотіла дракона. Новий врожай драконових фруктів уже достиг, вони стали червоні та спілі, тож я знав, що зможу подарувати сестричці найкращий у світі подарунок на день народження.

Настав час, щоб Лоллі мала свого дракона.

2

Блакитне торнадо і не надто ранній хробачок

Лоллі дочекалася п'ятої ранку й оголосила, що її день народження офіційно розпочався. Вона одягла свій костюмчик Бетмена та крокувала туди-сюди коридором, гупаючи в барабан, доки

решта сімейства не виповзла зі спалень, щоб приєднатися до святкувань.

А коли ми трохи згодом прийшли до бабусі й дідуся на святковий сніданок, Лоллі влетіла у будинок, наче маленьке торнадо. Вона добряче підзарядилася, вилизавши миску із залишками поливки, яку мама приготувала, щоб прикрасити торт. Мама виліпила русалку, яка сиділа на скелі. Ну гаразд, це офіційна версія. Якщо чесно, то воно скидалося радше на тюлення в перуці. І це ще якщо примружитися і бути поблажливим.

Бабуся відставила стос оладок, які саме тримала в руках, і міцно обійняла Лоллі.

— З днем народже-ням-ням, з днем народже-ням-ням, моя маленька Лоллі, — засміялася бабуся.

Лоллі обійняла бабусю і радісно зареготала.

— Діді! — гукнула сестричка і стала роззиратися за дідусем.

Я визирнув з вікна, сподіваючись побачити його в садку. У цю пору дня він зазвичай пореться біля рослин.